

Hồi 19

Những Lá Bài Linh

Dáng cách “chợt tỉnh” của lão Kim Bá Vạn tuy không ưa nổi, nhưng cái dáng ghét nhất đối với Kim Nhị Nương là câu trả lời của lão.

Lão hấp háy nhú đôi mắt híp thịt và nhừa nhựa:

- À... ừa, nói chuyện.

Kim Nhị Nương tức đến mức muốn đâm cho lão một đấm gãy xương sống luôn, nhưng nàng lại cố dằn, nàng nuốt nước bọt khan mấy lần, vẫn không làm sao tìm được một câu nào để gỡ gạc cái lối ngốc như... con heo của lão.

Cũng may là người đàn ông đứng sau đã nói tiếp luôn:

- Nhiều người thường hay phụ với tay hên, nhưng tôi thì khác, tôi chỉ thích hòa vào với những tay xui...

Hắn cười cười nói tiếp:

- Nói ra thật cũng lạ, hình như tôi có số giúp những tay xui gỡ vốn, cứ hể có tôi phụ vào thì cho dầu người xui cháy túi cũng gỡ được như thường, chẳng hay Kim lão gia có vui lòng cho tôi thử một vài cây ?

Bây giờ thì Kim Bá Vạn mới ngẩng lên.

Kim Nhị Nương cũng dựa đà ngẩng lên theo.

Ngẩng lên rồi cúi đầu xuống thật lẹ, tim nàng lại đập thành thành.

Bấy giờ nàng mới có dịp quan sát toàn bộ người đàn ông đứng sau lưng.

Hắn có vóc người tầm thước, hắn vận áo đen.

Nhưng Kim Nhị Nương cũng không kịp phân biệt được hắn mặc áo đen mà bằng lụa hay bằng vải, vì nàng bị thứ khác làm mờ.

Đôi mày hơi rậm và dài, vầng trán rộng và cao, hàm răng thật trắng và đều, nhất là ánh mắt như hai ánh sao đêm của hắn làm cho nàng... hồi hộp.

Nàng cúi mặt xuống rồi lại dậm ra tức, nàng muốn nhìn thêm cái nữa, nhưng bây giờ thì lại không dám ngẩng mặt lên.

Nàng biết nếu nàng nhìn vào cái miệng luôn cười, nhìn vào đôi mắt thật sáng, mà nhìn ai như hút luôn hồn người đó của hắn, chắc chắn nàng sẽ không làm sao ngó sang chỗ khác.

Mà không ngó sang chỗ không được, nghĩa là dính cứng vào mắt hắn thì chắc nàng sẽ ngã luôn.

Không phải ngã vào lòng Kim Bá Vạn như mọi khi, mà nàng sẽ bật nghiêng ngã vào lòng hắn.

Kim Bá Vạn cũng chột lúng túng, lão nói ngập ngừng:

- A... a... cái đó... cái đó...

Kim Nhị Nương là con người rất biết nhu thuận, cái gì nàng cũng có thể bằng lòng, chỉ có mỗi một việc không thể bằng lòng là cái lối nói không ra dáng cách đàn ông của lão Kim Bá Vạn.

Nàng nghĩ đàn ông là phải ngồi thẳng người, nói chững chạc, không hiểu tại sao cái lão Kim này lại cứ co ro ấp úng giống hệt đàn bà...

Người áo đen như đã thấy được cái chỗ ấp úng của lão Kim, nên hắn nói nhanh:

- Thôi, như thế này, nếu thua thì cứ kể như tôi chịu trọn một cây, còn như ăn thì chúng ta lấy đó làm vốn chung đánh tiếp, Kim lão gia nghĩ có được không?

Kim Nhị Nương lập tức “đẩy” Kim Bá Vạn:

- Lão gia, vị... khách nhân đây thấy mình thua nhiều, nên có lòng tốt thay tay như thế là hay lắm đó, thử đi.

Cái tên đại hán đứng ngoài, vừa rồi đã được Kim Nhị Nương ban cho một cái lườm sáng giá, nhân cơ hội muốn kiếm thêm, hắn chen vào:

- Đúng đó, Kim lão, thời buổi bây giờ mà kiếm được một người có lòng tốt thật khó lắm nghe, thua thì người ta chịu, ăn thì lại chia hai, cái chuyện đó kiếm ở đâu ra được chứ ? Chính Nhị Nương cũng đã thấy được chỗ tốt rõ ràng của người ta, chẳng lẽ Kim lão lại không thấy hay sao ?

Kim Nhị Nương lại nghe nóng mặt, nàng dâm lo, không biết cái lối nói có “ẩn ý” của con người đó có đắc tội với người áo đen không, vì theo chủ quan thì hắn ám chỉ cảm tình của nàng nghiêng về người đàn ông lạ đó quá rõ ràng...

Nàng dâm tức tối, giá như có thể, nàng sẽ đứng lại tát cho hắn mấy cái để tạ tội với... người.

Thế nhưng người áo đen lại không để ý, hắn cứ cười cười.

Con người thật độ lượng làm sao !

Kim Nhị Nương lại len lén liếc lên một cái, đã len vậy mà vẫn chạm ngay ánh mắt của “con người đó”, nàng có cảm tưởng y như hắn đến đây là đôi mắt cứ đợi chờ nàng.

Hai gò má của Kim Nhị Nương vụt nóng ran.

Nàng lật đặt cúi mặt xuống ngay.

Cúi xuống thật nhanh, nhưng cũng vẫn không quên gởi lại một nụ cười cảm thông trọn vẹn.

Người áo đen xòe nửa bàn tay, một hột ngọc nho nhỏ nhưng ánh sáng gần làm hoa mắt những người trong sòng bạc, hấn cười cười đưa về phía nhà cái:

- Làm ơn định dùm giá hột Kim Cương này thử coi đáng được bao nhiêu ?

Bao nhiêu cặp mắt trong sòng gần như đứng lại, hầu hết không một ai nhìn thấy hột kim cương lớn đến như thế bao giờ.

Chẳng những nước chiếu tím xanh mà hột kim cương lại quá nặng, hột ngọc hình tròn gần bằng ngón tay cái, người áo đen vừa xòe tay ra là gã cầm cái đã phải thẳng người lên.

Đôi mắt đẹp của Kim Nhị Nương như bị hút bởi viên ngọc, quả thật nàng chưa từng thấy.

Một dáng người đứng vào “mộng tưởng” mà lại “đông bạc” như thế, có lẽ trên đời này không làm sao tìm được đến hai người.

Nhà cái râu ria chưa “điều chỉnh” được quai hàm thì người đẹp ngồi sau lưng hấn đã lên tiếng, giọng nàng mang theo đầy kinh ngạc pha thích thú:

- Trời ơi, đẹp quá, cả đời tôi chưa thấy viên ngọc nào vừa to mà lại vừa quý như thế bao giờ, Nhị Hải, coi đi, mua đi.

Nàng thúc thúc gã râu ria như gọi một kẻ ngủ mê.

Nhị Hải lắc đầu:

- Mẹ cha ơi, bán hết một ngàn con ngựa tốt của tôi cũng mua không nổi viên ngọc đó... Nhưng vị khách quan đây định cầm chớ đã bán đâu.

Trong đời đã có nhiều dịp vui thích, nhưng chưa lần nào Kim Nhị Nương thấy được hoàn toàn vui thích như bây giờ, viên ngọc của “người trong mộng” của mình đã quý, mà câu nói của gã Nhị Hải lại càng làm tăng giá trị chứng minh, hấn đã công nhiên xác nhận rằng bọn lái buôn ngựa ở đây, kể cả tay giàu nứt như hấn, dầu có bán hết sản nghiệp cũng không làm sao có được một hột ngọc như thế đó.

Gã nhà cái Nhị Hải dùng tất cả cử chỉ thận trọng nhứt trong đời để cầm viên ngọc, hấn cân cân trong tay rồi đặt xuống bàn gật gật:

- Cái món này tại hạ không chuyên, xin cho đưa đến quày tiền để hỏi ông quản lý.

Y như trong tay có quá nhiều viên ngọc như thế, y như xem viên ngọc cũng không hơn một nén bạc tầm thường, người áo đen gật đầu ngay:

- Được, được, cứ tự nhiên, lão huynh cứ đem lại đằng ấy hỏi đi.

Nhị Hải cầm viên ngọc trao lại cho tên đại hán đứng sau lưng cứ hất mặt vào trong.

Gã đại hán hai tay đón lấy viên ngọc đi thẳng vào bản viện.

Kim Nhị Nương đứng dậy đẩy chiếc ghế của mình nhích tới tới và dồn hết nụ cười lên ánh mắt:

- Xin thỉnh quan nhân.

Người áo đen mỉm cười :

- Đa tạ Nhị Nương, xin người cứ ngồi, tôi đứng đã quen.

“Tôi đứng đã quen”, câu nói có nghĩa là sợ “người” mỗi chân còn tôi thì không ngại. Trời ơi, con người hào hoa phong nhã biết bao !

Dáng cách ngang tàng, đạt thông lễ giáo mà lại sang giàu, cả một đời son phấn, Kim Nhị Nương chưa từng thấy một con người “đầy đủ” như thế bao giờ !

Nàng nghiêng mình thật dịu, nụ cười của nàng càng nồng, giọng nói của nàng thật trọng:

- Không dám... người không ngồi thì tiện nữ làm sao lại dám ngồi.

Sòng bạc bỗng biến thành chỗ vô cùng trang trọng, những con người vào đây, mười tay đã hết mười một tay vắng tục vậy mà bây giờ họ đâm ra lễ phép hết mình, nếu có ai đứng ngoài vách lắng nghe, có thể tưởng tượng đó là một nơi tiếp tân của hàng thượng lưu trí thức chứ không phải là sòng bạc.

Nhưng ở đời lại quá ít người “hiểu biết”, cái tên đại hán đứng ngoài đã từng “bộ” Kim Nhị Nương này giờ vụt nói đậm hơi:

- Kim Nhị Nương thật thì thôi, cần gì sai người đi lấy ghế khác, chỗ người như Nhị Nương mà đứng thì chân căng nó tê đi làm sao chịu nổi.

Kim Nhị Nương nổi nóng ngang.

Bây giờ giá như có thể, nàng nhứt định sẽ chụp lấy cái tên mất dạy đó cắn hấn cho nát thây...

Mà cũng không được, hấn là kẻ phàm phu tục tử, cái miệng thơm tho của nàng nếu có cắn thì cũng phải là cắn ai kia mới xứng.

Mắt nàng lại chớp lên, chớp ngay vào mặt người áo đen và hai má nàng vụt ửng hồng.

Quả là con người độ lượng, người áo đen như không nghe thấy lỗi nói vô lễ của tên đại hán, hấn cười cười nói với Kim Nhị Nương:

- Xin Nhị Nương cứ ngồi, tôi đứng một chút không sao.

Kim Nhị Nương ném tia mắt “hữu tình” vào mặt người đối diện, giọng nàng thấp xuống:

- Không đâu... người không ngồi thì tiện nữ cũng không ngồi.

Nói xong câu đó, mặt nàng lại nóng ran, cũng may là nàng nói thật nhỏ, đến mức chỉ có hai người nghe được: nàng và hấn.

Kim Bá Vạn ngồi sát một bên, lão cũng có thể nghe, nhưng không sao, lão là con người chỉ thông minh về sử dụng cái bàn toán và thông minh về cách làm cho có nhiều tiền, lão không thông minh về khoa ăn nói, nhứt là người câu nói có “ẩn tình” thì lão càng mù tịt.

Và cũng may là gã đại hán đem viên ngọc đi vào trong khi nãy đã trở ra.

Hấn trao viên ngọc lại cho Nhị Hải và nói:

- Hồ lão bảo tám trăm.

Nhà cái Nhị Hải ngẩng mặt lên:

- Tám trăm lượng, khách quan có bằng lòng không?

Người áo đen gật đầu:

- Tám trăm cũng được, vậy xin để viên ngọc đó sang bên Kim lão.

Nhị Hải cầm viên ngọc đặt qua trước mặt Kim Bá Vạn và hỏi luôn:

- Khách quan tính đặt bao nhiêu ?

Người áo đen hỏi lại:

- Không biết ở đây đánh bạc có hạn chế số bạc của mỗi cây không?

Nhị Hải đáp:

- Không có, ai muốn đặt bao nhiêu tùy ý...

Người áo đen nói ngay:

- Như thế thì cây này tôi đặt tám trăm lượng.

Nhị Hải khựng người, hai mắt vốn đã tròn của hấn bây giờ càng tròn hơn nữa.

Người áo đen hỏi gặng:

- Sao ? Có nhiều quá hay không?

Nhị Hải hít một hơi dài để lấy lại bình tĩnh, hấn lắc đầu đáp nhanh:

- Không không, tùy ý, tùy ý...

Vừa đáp hấn vừa chụp lấy bộ bài.

Người áo đen nhích tới gần tay hấn lại :

- Khoan, cho hỏi, tiền đã đặt rồi, bây giờ cái chia bài phải không?

Nhị Hải gật đầu:

- Chớ sao nữa ? Khách nhân ít hay chơi bài lắm sao ?

Người áo đen cười:

- Quả có như vậy, tại hạ vốn không thường có dịp, thỉnh thoảng mới gặp được một sòng.

Hắn đưa tay của Nhị Hải ra và cầm lấy bộ bài.

Nhị Hải không nói, nhưng đôi mắt hắn nhìn chằm chập.

Người áo đen cầm ngửa bộ bài, dùng ngón tay trở và ngón tay cái nặn ngược một cái, những lá bài nghe rền rẹt.

Nhị Hải vừa thấy cách rẹt bài của người áo đen là hơi tái mặt, nhưng hình như hắn cố không cho lộ vẻ ra ngoài.

Rẹt bài xong, người áo đen động động đầu bài xuống mặt bàn khá mạnh, và bây giờ Nhị Hải kêu lên:

- Khách quan, coi chừng hư bài hết...

Vừa nói hắn vừa đưa tay chụp lấy bộ bài.

Người áo đen rút tay lại, đôi mắt xói thẳng vào mặt gã Nhị Hải nhưng không hỏi tiếng nào.

Nhị Hải xua tay:

- Không được, khách quan không biết chơi bài, làm như thế không được đâu.

Người áo đen hỏi:

- Tại sao không được?

Nhị Hải đáp:

- Làm như thế hư cả bộ bài.

Người áo đen hỏi:

- Bộ bài này mua hết bao nhiêu ?

Nhị Hải ấp úng:

- Bài này tốt lắm, phải mất ba quan mới có.

Người áo đen cho tay vào lưng móc ra một nén bạc đặt lên bàn và đẩy thẳng về phía Nhị Hải:

- Cứ cầm nén bạc này sai người mua luôn một chục bộ, tôi biểu không cho chủ chứa đó.

Nhị Hải lựng khựng làm thình.

Kim Nhị Nương kịp trấn tĩnh, vì chỉ một chút nữa là nàng đã quì thụp xuống để ôm chân con người tốt độ hào hoa đó, bây giờ nàng càng xác định chắc chắn rằng hẳn đúng là con người “mộng tưởng” của nàng.

Người áo đen tung sắp bộ bài xuống mặt bàn và xòe bàn tay xoa mạnh.

Bộ bài chơi có lẽ hơi lâu, mồ hôi tay làm cho lưng bài màu xám thâm xì, nhưng bây giờ qua cái xoa của người áo đen, lưng bài vụt sáng lên, trông như bài mới.

Nhiều người vỗ tay tán thưởng, nhưng trán của nhà cái Nhị Hải lại rịn mồ hôi.

Người áo đen đặt bộ bài ngay ngắn lại và bây giờ thì Nhị Hải mới trấn tĩnh, hẳn với tay cầm lấy bộ bài.

Người áo đen dần lại:

- Để yên, tôi xóc bài rồi, hãy để cho người khác kinh, ai kinh cũng được, nhưng mà cái không được phép cầm lên tay nữa.

Nhị Hải trấn tĩnh:

- Chơi cái gì kỳ lạ vậy ? Ở đây không có cái lệ đó, khách quan không chơi thì thôi. Hẳn vùng vàng phủi phủi tay như muốn sền sềng.

Người áo đen mỉm cười:

- Tiền bạc đã đặt rồi đâu phải chuyện chơi, nhớ rằng nơi đây hãy còn có đông người đó nghe.

Hắn nhấc tay khỏi bộ bài và hỏi tiếp:

- Vị nào kinh ?

Gã đại hán từng “bung bọ” Kim Nhị Nương khi nãy đưa tay kinh một cái thật ngon, hình như hẳn cũng là tay khá sành bài.

Nhà cái Nhị Hải do dự một giây rồi mới đưa tay ra, nhưng người áo đen lại dần lấy bộ bài:

- Không, cứ để dưới bàn từng cây một, không được phép cầm lên.

Vừa nói, hắn vừa nhích mấy ngón tay, Nhị Hải rút tay về nhẩn nhó...

Mồ hôi trên trán hắn chảy xuống ròng ròng...

Người áo đen quát mắt:

- Kéo ngay.

Lại do dự một lúc nữa, Nhị Hải đưa tay kéo bài, hắn kéo cho hắn ba lá và người áo đen ba lá.

Quân bài này chỉ có một mình người áo đen đặt, thành ra họ đánh tay đôi.

Người áo đen bảo:

- Lật lên từng cây một, không được cầm hết lên tay.

Vừa nói, hắn vừa gõ gõ đầu ngón tay lên mặt bàn, những chỗ hắn gõ lún xuống như đục khoét.

Nhị Hải riu riu làm theo.

Bài hắn có ba cây, một lá chín, một lá bảy và một lá sáu.

Có người bật kêu:

- Cái chỉ có hai nút, chết rồi !

Người áo đen lật bài mình.

Một lá tám, một lá năm, và một lá hai : năm nút.

Lại có tiếng người kêu:

- Cái thua rồi, coi chừng đứt vốn.

Tám trắng lượng đầu phải là ít, cái bàn tuy có rộng nhưng cũng không làm sao chất hết, nhà cái chung bằng ngân phiếu.

Hắn vừa đếm ngân phiếu đẩy ra vừa đưa mắt ngằm cho tên đại hán đứng sau lưng, tên này lẳng lặng rút im.

Người áo đen trao xấp ngân phiếu cho Kim Nhị Nương và nói:

- Nhị Nương hãy giữ lấy.

Kim Nhị Nương tiếp lấy xấp ngân phiếu, mắt nàng chớp ngời ngời:

- Bây giờ chưa tiện đổi bạc...

Người áo đen chận nói:

- Kim Nhị Nương cứ giữ lấy, khi nào rồi rảnh tôi sẽ đến quý phủ viếng thăm, nếu cần thì hắn tính sau.

Nhị Nương chụp ngay cơ hội:

- Vâng, tiện nữ xin tuân lời, nhưng với điều kiện là... người phải đến.

Người áo đen như không chú ý đến cái tiếng “người” nhiều ý nghĩa của nàng, hắn cười:

- Nhứt định rồi, đến Trương Gia Khẩu mua ngựa thì nhứt định phải đến thăm Kim phủ chớ.

Nhị Nương mấy máy đôi môi định nói, nhưng gã đại hán khi nãy đã trở ra, hắn bước lại kế bên người áo đen thấp giọng:

- Xin lỗi, chẳng hay có thể cho vời đi nói chuyện riêng một chút hay không?

Người áo đen mỉm cười:

- Chuyện chi đó, ông bạn ?

Gã đại hán cười cười:

- Chuyện đó có quan hệ về hột kim cương, chủ nhân của tôi có ý...

Người áo đen à à hai ba tiếng, hấn cầm viên ngọc lặn vào lưng rồi vòng tay nói với mọi người:

- Xin lỗi.

Hấn bước nhanh theo gã đại hán, hấn đi, mang theo cả trái tim của Nhị Nương...

Ánh mắt của nàng dán chặt vào lưng của hấn, nàng nhận thức rõ ràng, nàng không được phép đi theo hấn, nàng ngậm ngùi len lén thở dài và đành để cho trái tim của mình đi theo hấn, còn nàng thì đứng lại với lão Kim Bá Vạn.

oOo

Hậu viện khá rộng, khá dài.

Nhiều gian phòng khen khít từ trước tới sau chia thành hai dãy, chính giữa là hành lang thẳng tắp xa xa.

Gã đại hán quay lại hỏi:

- Dám xin thỉnh giáo quý danh.

Người áo đen đáp:

- Không dám, tôi họ Phí.

Gã đại hán không hỏi nữa, hấn đưa người áo đen vào một gian phòng gần cuối, trong phòng chỉ có một thếp đèn.

Chỉ có một thếp đèn còn thì gian phòng trống rỗng.

Vừa bước vào phòng, phía sau, theo liền vào ba tên đại hán, người áo đen nhìn biết đó là những tên lực lưỡng đứng ngoài sòng bạc

Bốn tên đại hán vây người áo đen vào giữa, tên đứng sau cùng với tay gài cửa lại.

Người áo đen làm như không thấy lạ, hấn nhìn tên dẫn đường hỏi:

- Sao đây ông bạn ?

Gã đại hán hỏi lại:

- Bằng hữu thuộc cánh nào ?

Người áo đen cười:

- Cánh nào ? Ông bạn nói như thế có nghĩa là sao ?

Gã đại hán gằn gằn:

- Đừng có làm bộ ngơ ngơ, đã dám tới Trương Gia Khẩu gặp bọn này thì tự nhiên cũng phải thuộc vào hạng khá chớ

Người áo đen gật gù:

- À à... như vậy là ta đã hiểu rồi, tên cầm cái sòng bài đã giở trò lưu manh, dùng bài điểm để hốt bạc của lão Kim, gặp ta phá chuyện đó nên gây sự phải không hè ?

Gã đại hán quắc mắt:

- Không cần phải nói nhiều, bọn ta gần trăm nhân khẩu, kiếm cơm là nhờ vào sòng bạc này, nếu không loại trừ cái thứ gánh bán dọc mườn như ngươi thì chẳng lẽ bọn ta ra đường hốt cát mà ăn à ?

Người áo đen lại gật gật:

- Như thế thì mình lại gặp nhau, chính ta cũng nhờ vào cái nghề này để kiếm cơm đây, các người ăn no quá rồi, chia ta chút ít không được hay sao ?

Gã đại hán cười lạt:

- Được, bây giờ cứ trao trả cho ta rồi nói chuyện.

Hắn xòe ngửa bàn tay và hất hàm:

- Đưa đây.

Người áo đen cười :

- Ta chỉ kiếm chút ít mà ngươi lại bắt trao ra, còn các người ăn tặc ái quần của thiên hạ thì phải làm sao ?

Gã đại hán xám mặt:

- Không có nói lời thôi, ta hỏi có trao ra hay không thì bảo ?

Người áo đen cười :

- Chính ngươi cũng đã thấy rồi, mà tám trăm lượng bằng ngân phiếu ta đã trao cả cho Kim Nhị Nương chớ đâu còn nữa ?

Gã đại hán gật đầu :

- Đúng, chính ta đã thấy, nhưng trong mình ngươi hãy còn một hột kim cương.

Người áo đen cười :

- Vậy mà không nói quách cái cho rồi còn lòng vòng cho mất thì giờ, các người muốn cướp hột ngọc của ta phải không ? Tốt, liệu lấy được thì cứ tự nhiên...

Gã đại hán trầm mặt xuống, chân hắn nhích lên...

- o O o -